

dere, unde & de illis etiam idem probabiliter asserendum.

Aſſertio 1. illam reijciens.

202 Dico primò. Non videtur probabile quòd nomine Principum illi veniant, quos dum citatus Auctor enumerat. Id constat; quia sine vllò solido fundamento profertur. Et quidem Clemens V. Regum & Principum filios expressit, cum satis esset Principes nominasse. Paulus V. magnos Principes tantum excipiendos voluit. Quis autem dicat Titularem quemlibet aut vassallorum dominum esse Principem Regi similem, aut magnum Principem? Id quod de Senatu Regiorum Præsibus pariter est dicendum: contra omnem enim stylum est vt tales dicantur absolute Principes, & multò minùs magni Principes. Unde neque illi, qui titulo Principum specialiter præditi sunt, vt Melitenſis, Squillacenſis, Aſcultanus, & similes, in ordine ad priuilegium dictum eo possunt titulo se tueri: quia ratione illius non sunt maiores Titulatis alijs, immò neque pares plurimis, vt est notum. Licet ergo priuilegium fauorabiliter exponendum sit, & nomen non semper iuxta omnem proprietatem accipiendum, vt Doctores tradunt: id certè verum habet quando priuilegiu non est contra ius commune; vel si contra illud est, in fauorè religionis cedit, aut negotium pietatis importat, vt non semel dictum. Videatur Syluester n. 3. citato, ex còmunì doctrinà locutus: pro quo & n. 199. citatum Cap. Cum Dilectus, adducit. Et vt stare aliquomodo possit fauorabilis interpretatio, etiam quando priuilegium est contra ius commune; id certè stabit, vbi mens legislatoris non est ex ipsius verbis comperta; quod tamen in præſenti accidit, vt ostendimus. Neque ex eo quòd priuilegium dictum circa Sacramenti susceptionem sit, per quod sic Religionis Christianæ professio, & erga Deum & Ecclesiam pietas exercetur, existimari debet causam religionis aut pietatis agi, quia non est circa substantiam ipsius Sacramenti, & in bonum animæ suscipientis, aut pro fide propagandâ: sed tantum est conuenientia quædam, & obseruantia Ecclesiæ erga Principes, quos vult eâ in functione alijs inferioribus anteferi, sicut & eidem incensationem fieri inter solemnia Missarum officia, & Euangeliorum librum osculandum deferri. Vnde Clemens V. in citato Decreto his vsus verbis: Nisi Regum, & Principum, quibus valet in hoc casu deferri. Quòd autem id ad eum concedatur finem, vt Christiani Princeps hac Ecclesiæ obseruantia magis erga eam afficiantur, & sic rem Christianam studiosè promouere pergant; valde quidem remotum est, vt vix aliquod erit priuilegium, quod eo modo non possit ad Religionem & pietatem reuocari.

Priuilegiij verba quædam in sermone minus proprio accipi debeant.

Ad nepotes & quosdam alios inuenero similem esse extensionem.

203 Quòd autem ad nepotes, & ad filios etiam naturales etiam debeat extendi prædicta concessio, inuerosimile prorsus apparet: licet enim aliquando nepotes nomine filiorum veniant, id quidem est quando in illis eadem extat concessionis ratio, ex cuius extensione inconueniens nullum sublequatur: quod tamen in præſenti non euenit: vt enim in filio singularitas illa feruetur, dignitas & splendor patris in causâ est: quæ tamen in nepote potest non esse talis, si videlicet pater valde imparis dignitatis ac

splendoris sit, vt in multis solet filijs accidere; quos dicimus *Secundones*, qui à priuatis alijs equitibus vix distant, & studijs aut militia à parentibus addicuntur. Ex quo obuium est inconueniens immoderatæ extensionis, vt nobilis quisque genus à Principibus se trahere dicat, & sic eius filios domi baptizandos, vnde Sacramenti tanti reuerentia minuatur. Quoad nepotes autem ex primogenitis diuersa est ratio, si & ipsi primogeniti sint; quia cum parentibus in dignitate innatâ & familiæ splendore respondeant, iam & ipsi Principes sunt, & Principum filij. Licet ergo demus omnes illos, circa quos contenditur, Principum nomine censeri, non sequitur eorum tales esse nepotes, qui debeant filiorum dicto priuilegio gaudere. Naturales autem filij, si eorum sint, de quibus Pontifices loquuntur, gaudebunt quidem: nec solum naturales, sed quicumque illi fuerint, quia circa illos dispositio Pontificia currit, cum verissimè Principum filij sint, & multoties Principes supremos superiorem non recognoscentes, soleant superare. De illis autem, de quibus id asseritur, inuerosimile prorsus apparet dixi, quia de legitimis parum asserui verosimile. Si autem illud admitatur, quod à prædicto Auctore profertur, naturales filij possunt ad concessionis participationem admitti, ex benignâ interpretatione, vt loquitur Syluester in Verb. *Filij*, num. 29. Pro quo adducit Cap. *Vnicum*, 35. q. 7. vbi de naturalibus verbum nullum. Et ita neque de benignâ interpretatione. Bastardi autem non ita: quia vt citato Capite habetur ex D. Augustino in *Questionibus super Leuiticum*, Cap. 77. de incestuosus congressibus loquente: vt quicumque ex eis nati fuerint, non reputentur filij, & nullo parentum iure succedant. Sic ibi. In filijs autem Regum, & supremorum Principum alia videtur esse ratio, vt iam diximus, quia illi possunt filijs gradum excellentiæ supra vassallos omnes conferre, quia suis quoad hoc legibus non tenentur: vnde sicut legitimare aliorum filios possunt, ita & suis excellentiam supra alios perhibere.

Pro quibus non legitimis admittatur.

Pro quibus & negatur. D. August.

Filios Indicorum Regulorum priuilegio dicto non gaudent.

Neque eorum Commendatariorum.

204 Dico secundò. Filijs Regulorum Indicorum nequit priuilegium dictum applicari. Constat ex dictis. Et quia licet illi supra alios emineant, vassalli tamen Regis sunt, & eorum domus, non palatia, sed indecora & inornata vt in plurimum ædificia sunt, minime opulentiorum ciuium ædificijs conferenda: & neque vulgari stylo illi vocantur Principes, licet eorum aliqui Regiã dicantur origine conuicere. Ex quibus liquet omni esse fundamento destitutum eorum, (si forte plures sunt) persuasionem qui Commendatariorum Indicorum filios posse præfato priuilegio frui, non sunt veriti pronuntiare. Hos enim Indicos esse dicendos Principes asserbant, respondentes Titulatis in Hispania, ne in regionibus istis illud dicatur ornamentum deesse; quod in regnis alijs constat abundare. Quo nihil videtur potuisse ineptius cogitari. Quis enim istos vnquam vocauit Principes, aut tales censuit, cum tamen Principum debeant esse filij priuilegio huiusmodi fructuari. Nec Vassallorum Domini dici possunt, sicut Titulati Hispani: quia licet Indi ipsi debeant tributa præstare, circa illos tamen nullum dominatiuæ ius potestatis exercent: quandoquidem neque tributum ipsum

recupe-

recuperare propriâ manu possunt, ad eorum quamuis defensionem teneantur: vnde neque Indi eorum possunt vassalli dici, sed solius Regis, & ita cum dominis vassallorum in Hispaniã ineptè componuntur. Quòd autem Principes in Indijs non sint, cautè dispositum, ne potentia, diuitijs, ac sublimi titulo gestientes, ad aliquid contra fidem Regi debitam turbulentum adspirent, aut conspirent, cui in remotis adeò partibus facile non fuerit obstistisse.

CAPVT IX.

De Priuilegijs circa Sacramentum Confirmationis.

Ministrum Confirmationis esse non Episcopum posse ex dispensatione Apostolica.

Concilium Floren.

Non esse de fide contra Mofesinum.

Sed valde errauerunt in hoc P. Martin.

Et Patrem Escobar.

Dispensatio Leonis X.

205 Circa hoc primò dubitari potest an exter priuilegium aliquod, virtute cuius possint aliqui non Episcopi Sacramentum huiusmodi ministrare. Et quod ad potestatem attinet, negari nequit quin hoc possit simpliciter Sacerdoti à Pontifice concedi: sic enim factum læpius. Vnde Mofesius *Tract. 4. Cap. 2. num. 27.* putat id esse de fide. In Concilio enim Florentino postquam ab Eugenio Quarto in Decreto fidei dictum fuisse Episcopum esse ministrum huius Sacramenti, sic habetur: *Legitur autem aliquando per Apostolicæ Sedis dispensationem, ex rationabili & urgente admodum causa simplicem Sacerdotem Chriſmate per Episcopum confecto hoc administrasse Confirmationis Sacramentum.* Sic Concilium ad Diui Gregorij concessionem alludens, de quâ *Lib. 3. Regij. Epist. 26.* & habetur in *Cap. Peruenit 95. dist.* Sed certè aliter sentiendum; non inquam esse de fide, cum graues Scriptores contrarium sentiant, vt asserat P. Suarez *Tomo 3. in 3. p. Disputat. 26. Sect. 2. s. Proprietat.* vbi alios adducit. Et alios P. Martinon *infra* citandus *num. 47.* Neque credendum est illos apertè contra fidei dogma censuisse. Vnde Scriptores, licet communiter vt certum proponant, non eum tamen certitudinis gradum, immò neque alium, cuius oppositum grauem mereatur censuram, in asseritione tali recognoscunt. Quamuis P. Martinon *Tomo 4. Disputat. 27. num. 50.* Sic pronuntiet: *dicere autem quòd tantus Pontifex, tantæ auctoritatis, sanctitatis, & doctrinæ, in re tamen graui errauerit, aut errandi periculo sese volens exposuerit, post definitiones Antecessorum, Eusebij, & Melchiadis, maxime cum illius factum à Concilio Florentino satis apertè, & à Tridentino tacitè approbetur, temeritatis magna videtur esse.* Sic ille: qui approbationem tacitam Concilij Tridentini ex eo colligit, quia Concilium *Sessione 7. Can. 3.* definit Ministrum ordinariu Confirmationis esse Episcopum: quo non obscure significat Ministrum extraordinariu esse alium posse: quod etiam obseruat P. Suarez *suprà s. Rationes*, & alij Recentiores communiter. Temeritatem etiam oppositæ asseritionis agnoscit P. Escobar de *Mendoza Tomo 2. Problematum moralium. Lib. 12. num. 141.* Cardinalis Lugo in *Respon. mor. Lib. 1. Dub. 6. num. 2.* contra Rosilium Legionensem, qui veritatem esse de fide contendit. Nec iam factò D. Gregorij tantum insistendum: nam & Leo X.

in Bullâ, quæ incipit, *Alis felicis. Ann. 1521. die 25. Aprilis*, id apertè concessit Fratribus Minoribus in terris infidelium. Videndus Cardin. Lugo *suprà num. 6. &c.*

206 Præter hanc autem concessionem alias pro Indijs extare asserat P. Quintana *Tomo 1. Tract. 2. Singulari 5.* vbi adducit Bullam Adriani Sexti, cuius verba dedimus *num. 194.* Cum enim concedat omnimodam auctoritatem Apostolicam quantam Euangelici ministri expedientem iudicauerint, ad Confirmationis Sacramentum concessio videtur extendi, quia illud pro Conuerſorum stabilendâ fide maxime est opportunum: vnde valde esse conueniens vt illius administratio alijs præter Episcopos committatur, cenſet Dom. Solorzano *Tomo 2. Lib. 3. Cap. 18. num. 31. & seqq.* & in *Politica Lib. 4. Cap. 18. pag. 662. Col. 2.* Quia etiam Bulla Vrbanæ Octauæ pro Iaponia perſtat sub *Dat. Ann. 1633. die 22. Februarii* in quâ sic ille loquitur: *On vobis & singulis Christianis nunc in Iaponia existentibus, & pro tempore futuris, vt à quibusvis Sacerdotibus, vt supra à Generalibus eorum illis missis, ac mircendis, quorum copiam habere poterunt, Sacramenta (Ordinem tamen Episcopalem non requirentia) etiam Parochialia, durante præſente rerum statu, suscipere licitè valeant, concedimus pariter & indulgemus.* Sic Pontifex: ex cuius concessionis amplitudine colligit idem Pater Quintana *Tomo 2. Tract. 6. Singulari 4. n. 8.* Religiosos posse Iaponiis Sacramentum Confirmationis ministrare, quia non requirit Ordinem Episcopalem; iuxta plures Doctores, quos ab alijs congestos ibidem allegat: cum alios contra sentire, se scire asserat, ex quibus refert P. Suarium, Cardinalem Bellarminum, Barboſam, P. Layman, Acunnam, Torreblancam, & alios citatos à Dom. Solorzano *suprà.*

Ex Bullâ Adriani vs colligit sequens P. Quintanam.

Et ex Bullâ Vrbanæ VIII. pro Iaponia.

In Auctorum allegatione lapsus memoria in prædicto Auctore notatus.

207 Quòd quidem non video quomodo sine memoriæ lapsu dici poterit: nam Doctores citati non negant ex commissione Pontificis id stare posse; immò apertè id testantur, pro quo ab eodem *Tomo 1. Singulari illo 5. P. Suarius*, Cardinalis Bellarminus, & P. Layman fuerant allegati. Nec debuit citationi Dom. Solorzani aliam adhibere fidem, quàm ipsius verba, & eorum contextus eunt: citato enim *num. 31.* sic ait: *Et licet dicta Bulla non concedat his Missionarijs administrationem Sacramentorum, quæ Ordinem Episcopalem requirunt, quo in numero est Sacramentum Confirmationis, vt in Cap. Ieiunium, de Consecrat. dist. 3. & Tridentin. Sessione 7. de Confirmatione Can. 3. cum latè traditis à Suarez, &c. Post quæ sic subdit num. 32. Adhuc tamen ego censerem in dictis expeditionibus ad Iaponios, & alios remotis, vbi Episcopi desunt, permittendum esse alicui ex Prælati ipsorum Religiosorum, vt hoc Sacramentum Neophytis bene in fide semel suscepti imbutis ministrari posse.* Addit in sequentibus Confirmationis fructus *& n. 34.* docet à simplici Sacerdote ex delegatione Pontificis posse illam ministrari, pro quo plures laudat Auctores, & inter eos Cardinalem Bellarminum, Barboſam, & Acunnam, quos pro Asseritione priore retulerat, quòd scilicet Confirmatio Ordinem in Ministro Episcopalem requirit. Quòd ergo ille, & ab eo citati prius illâ asseritione contendunt, tantum est Confirmationem Ordinem Episcopalem requirere,

E E 4 quando